

der forpligter Danmark til på konferencen at arbejde for at styrke den internationale fattigdomsbekæmpelse, når de så med den anden hånd skærer i de danske bidrag til selv samme ved at skære ned på ulandsbistanden.

Hvis regeringen derimod havde sagt: Vi tager til Mexico med den indstilling, at alle bør gøre det bedre, så ville man også kunne yde et væsentligt mere konstruktivt bidrag til diskussionerne. Man må konstatere, at regeringen med sin politik vælger at gå et skridt i den gale retning, og det svækker altså mulighederne for at påvirke til syvende og sidst.

Regeringen har dermed valgt ikke alene at besværliggøre vores forhandlingsposition på konferencen, men man piller altså også ved noget, der er temmelig fundamentalt: vores internationale anseelse.

Jeg skal igen understrege, at vi fra radikal side synes, det er en fantastisk vigtig principiel diskussion, og i forarbejdet op til Monterrey kan vi også se, at der er nogle spændende nye ting på dagsordenen med hensyn til de forskellige finansieringskilder. Men vi synes altså, at det klinger hult, når man vælger at tage derover og på forhånd har mere eller mindre skudt sig selv i foden.

Det er også årsagen til, at Det Radikale Venstre ikke kan støtte det forslag til vedtagelse, der er fremsat fra regeringspartierne side. Vi har begået et eget forslag, som vi selvfølgelig stemmer for.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Det lød lovende, at FN's generalforsamling for ca. 4 år siden indledte diskussionerne om en konference om finansiering af udvikling.

Kl. 19.00

I løbet af den første fase blev målet om en helhedsorienteret tilgang på globalt plan et større politisk partnerskab, der skulle sætte nye koordinerende tilgange i søen til fordel for udviklingen.

De centrale emner er efterhånden blevet identificeret som en tilvejebringelse af økonomiske midler såsom udviklingsbistand, problemer i det finansielle system, ulandenes gæld, gennemførelse af en tidligere beslutning i FN-systemet om udvikling og endelig et samarbejde imellem de internationale institutioner.

Efter det seneste forberedelsesmøde i New York tyder alt på, at topmødet i Mexico ikke vil bringe det fremskridt, som initiativtagerne håbede på. På alle centrale punkter serveres vi en-

ten en gang varm luft eller en trosbekendelse til de frie markeds kræfter.

På spørgsmålet om niveauet for udviklingsbistand er oplægget lige så uforpligtende, som det længe har været i denne her type resolutioner. På spørgsmålet om det finansielle system repeteres deisen om, at vi skal holde mere øje med det hele, men teksten melder intet om reelle skridt imod spekulation og ustabilitet.

På gældsområdet er der sympatiske formuleringer om at tage et ulands muligheder for at opfylde de såkaldte millenniumsmål i betragtning, når det skal afgøres, om et land skal have gældslettelse, men her som alle andre steder er lyspunktet for svagt formuleret til, at det bliver rigtig synligt i debatten.

Udkastet er ikke kun uheldigt på grund af mangel på fremskridt på de her områder, hele dokumentet er stærkt præget af forestillingen om, at hvis ulandene gør det lettere og lettere for udenlandske virksomheder at tjene penge lokalt, så skal det hele nok gå. Med andre ord lyder det fra den rige verden til den fattige verden: Det er i jeres interesse, at I støtter vores firmaers interesser. Og det er Enhedslisten grundlæggende uenig i.

Ulandene har mere end nogen sinde behov for at kunne pålægge netop udenlandske investorer, netop udenlandske firmaer, specielle forpligtelser. Som vi hørte af referaterne af forberedelserne, kan man ikke tale om, at EU har haft travlt med at præge dagsordenen i positiv retning. Derfor kunne vi se debatten i dag som en mulighed for at give den danske regering et skub, i håbet om at regeringen vil skubbe videre op i EU-systemet, og der er en række punkter, hvor der hurtigst muligt må komme nogle nye forslag på banen.

For det første må der presses på, for at der fastsættes tidsfrister for opnåelse af målet på 0,7 pct. af BNI i udviklingslandene. I den sammenhæng ankommer den danske regering desværre ikke med de bedste kort på hånden. Den reduktion, der er på vej herhjemme, vil selvfølgelig ikke være tabt på de mere genstridige ilande i denne her sammenhæng.

Men for det andet må der sættes en proces i gang, der kan føre til en reel stabilisering i det finansielle system, f.eks. gennem indførelse af en Tobinskat på globalt plan. På det punkt ser det ud til, at regeringen i modsætning til andre europæiske regeringer tror, at en sådan skat vil have for store omkostninger. Den glemmer til gengæld de omkostninger, der er for millioner i